

La Crida o la força del civisme

Militar a la Crida a la Solidaritat va ser una de les millors decisions de la meua vida. Vaig dedicar part de l'adolescència i joventut a ensobrar, penjar cartells, pintar pancartes, participar en accions reivindicatives, assistir a reunions de la comissió lingüística i provar de muntar un submoviment anomenat Joves Independentistes. A la Crida hi vaig trobar el primer nòvio i amb la Crida vaig rebre els primers cops de porra de part d'una policia desconcertada davant la nostra resistència pacífica. (No, no eren Mossos: llavors encara no s'havien desplegat.)

Aquest 2011 ha fet trenta anys del naixement de la Crida a la Solidaritat en Defensa de la Llengua, la Cultura i la Nació Catalanes. Això posa en evidència que els excridaires ja tenim una edat i que el país avança més a poc a poc del que hauríem volgut. "Jo no sé si tenen raó quan pensen que ja no són necessaris", va dir el meu mite de capçalera, Lluís Llach, quan la Crida es va autodissoldre. Era el 1993. Per desgràcia, en els últims divuit anys als catalans no ens han faltat motius per enyorar-la.

Divendres s'estrena al Canal 33 el documental *La Crida, història d'una resposta*, que repassa en 51 minuts la trajectòria d'un moviment que lluitava per la dignitat nacional amb alegria i amb la no violència per bandera (i que robava alguna bandera espanyola de tant en tant). El company Jordi Rodri recorda quina era la consigna: "Encara que vingui la policia i ens estomaqui, ningú no respon violentament". El periodista Toni Soler ens trobava "immaculadament cívics". Aquella era la nostra força i la nostra victòria. Salvant les distàncies, que hi són, m'hi va fer pensar l'altre dia l'escriptor José Luis Sampedro, quan va dir al col·lectiu d'indignats: "No teniu dret a recórrer a la violència, perquè teniu la raó i el futur".